

чане се виеха надъ *Чадъръ могила* ¹⁾, нарушаваха общото съзвучие; само тѣ ни напомняха, че недалечно отъ насъ върлува Сюлейманъ паша съ своята разбойническа армия, съ която неизбежно днесъ или утрѣ прѣдстоеше да се счепкаме, — че тамъ пространството се огласява отъ писъцитѣ на женитѣ и дѣцата, отъ охканията и прѣдсмъртнитѣ стенания на раненитѣ, и най-насетнѣ, че тамъ се търкаляха хиляди човѣчески трупове, оставени на кървавитѣ пиршества на хищнитѣ звѣрове“.

Деньтъ изглеждаше да бжде единъ отъ най-горещитѣ юлски дни... Още около 7 часа се зачуха топозни гърмежи отъ къмъ Нова-Загора. Закипѣ юнашката кръвъ въ жилитѣ на младитѣ опълченци, които горѣха отъ желание по-скоро да се срѣщнатъ съ вѣковния си врагъ, да покажатъ на свѣта, че и българинътъ е годенъ за свобода, и да възкресятъ славата на юнашкитѣ си прадѣди, прѣдъ които сж треперали нѣкога цариградскитѣ стѣни. Не чакаха дълго врѣме... Подиръ малко отъ южната страна се издигаха нѣколко кълба димъ, а слѣдъ тѣхъ се раздаде и грозниятъ ревъ на турскитѣ топове... Като вихрь се зададоха отъ вси страни многобройнитѣ орди на Сюлейманъ-паша... Шепата опълченци попригледаха пушкитѣ си, прѣкръстиха се, запѣха юнашки пѣсни и спокойно причакаха многобройния врагъ. Лютъ, неравенъ бой се завърза между турци и опълченци. Падаха турци, като снопе, но на мѣстото имъ изпъкваха все нови и нови пълчища. Не бѣше тѣй обаче съ нашитѣ опълченци: тѣ капѣха единъ по единъ, и мѣстата имъ оставаха празни, редоветѣ се разрѣдяваха, силата имъ ослабваше. Кждѣ пладнѣ откъмъ запалната страна на града турцитѣ тѣй насилыха, че малкото борци трѣбваше да отстѣпятъ прѣдъ потъналитѣ вече въ трупове, димъ и прахъ градски улици. Него врѣме, колкото грозна — дваждѣ по-величествена сцена се разиграваше на източното крило. Увлѣчени въ боя, младитѣ опълченци, водени отъ своя неустрашимъ командиръ подполковникъ Калитина и отъ младитѣ български офицери Кисовъ, Николаевъ и др., — бѣха се заловили за гуша съ турцитѣ, които бѣха успѣли почти да ги оградятъ, като се опитваха и да зематъ светинята имъ — знамето... Знаменосецътъ Марчинъ пада раненъ; С. Минковъ зема знамето, нѣ и той пада убитъ... Тогава самъ Калитинъ, яхналъ на конъ, грабва знамето и повежда дружината на отчаенъ бой... Ала нѣколко куршуми пронизватъ юнашкитѣ му гърди, и той пада отъ коня мъртъвъ... Разяренитѣ опълченци като тигри се хвърлятъ да огмѣстятъ на неприятеля... Тѣ отблъсватъ турцитѣ, ала не ги прѣслѣдватъ, защото на мѣстото имъ идѣха нови и нови дружини... Насилени отъ мнозинство, гледайки да запазятъ честта си, знамето си — опълченцитѣ крачка по крачка отстѣпиха къмъ дервентското дефиле съ скръбъ въ душата си, че оставатъ хиляди мъже, жени и

¹⁾ Могила, която се издига на изтокъ отъ Ст. Загора.